

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

profundissimi lacus instar concluderunt, hominemque iam senio confectum & morbo vexatum, sub vnius cuiusdam serui potestate reliquerunt. Si quid imbecillitati suae consentaneum petebat, peruersus ille fores claudebat. Si necessitati naturae satisfacere volebat, iniquus ille seruus id ei exprobrabat. Cumque haec pateretur stabilis tamē aduersus omnes procellas manebat, & datam Christo fidem egregiē sanctēque seruabat.

Tandem verò longo carceris squalore fatigatus cum in lethalem morbum incidisset, Caesar in urbem Bizantium ipsum transtulit, animique sui duriciam in virum sanctum nonnihil mitigauit. Itaque celeberrimus ille ciuitatem ingressus senio, pariter & laboribus fractus, laetus ad sepulcrum suum abiit, quod iam pridem videre concupuerat. Quo vi-

Mortem vt
laborum fi-
nem & ini-
tium gaudij
aspicit.

so Deo gratias agēs, vt animum ita & corpus ad iter illud felicissimum composuit. Mortem enim hilari vultu tanquam laborum suorum finem & verae laetitiae initium aspiciebat. Modulabatur sibi funebre hoc canticum, Resurgent mortui, & exurgent qui sunt in monumentis, & laetabuntur qui sunt in terra. Haec cum & ipse caneret & alios vt pari sequerentur alacritate, hortaretur, caput ad dexteram inclinauit, tacitoque ac leni corporis motu sanctam animam Angelis tradidit, qui eam ad iustitiae solem perduxerunt.

Laetus mo-
xitus.

VITA S. VINCENTII VALENTINI,
cognomento Ferrarij, professione Dominici, sancti-
tate, doctrina, miraculorum, clarissimi. ex ea quam
quatuor libris conscripsit Petrus Rauzanus Panormi-
titanus, Ordinis Praedicatorum ad Reued. Magistrum
eiusdem

insidem Ordinis Martialem Auribelli. Obijt anno Domini 1418. annumeratusq; est inter Sanctos à Calisto Tertio Papa.

Beatus Vincentius ex antiqua honestaque Fer-
rariorum familia Valentia clarissima Hispa-
nia ciuitate oriundus, parentes habuit morum
elegantia & honestate vitæ admodum conspicuos.
Qui præter hunc filium egregiū familiæ suæ ac pa-
triæ vniuersæ ornamentum, alios duos genuerunt,
quorū vni Petro, alteri verò Bonifacio nomen fuit.
Et quidē Bonifacius, qui fuit iuris vtriusque Con-
sultus, omnium sui temporis eruditissimus, mor-
tua vxorehortatu fratris sui Vincentij Carthusien-
sem Ordinem elegit, eiusque habitum in quodam
monasterio, extra ~~urbem~~ Valentiam, quod Porta
cæli vocatur, suscepit: vbi cum tanto tamque infi-
gni religionis studio versatus est, vt quarto ab in-
gressū aīno in generalem fratrum illorū rectorem
electus fuerit.

5. Aprilis.
Patria & fa-
milia eius.

Frater eius
Bonifacius
egregius in-
risperitus fuit
Carthusia-
nus.

Porrò Vincentius qui non sine multis magnisque
futuræ sanctitatis indicijs in lucē editus erat, cum
ad fontem regenerationis ab amicis & cognatis de-
latus esset, atque inter illos de nominis impositio-
ne longa orta esset disceptatio, Sacerdos tādio affe-
ctus & diuina sine dubiō prouidentia motus Vin-
centio illi nomen imposuit: quod admirandis illi-
us operibus mirificè congruere inuētum est. Vt pri-
mum sextum ætatis annuū ingressus fuerat, paren-
tes quibus propter incredibilem animi modestiam
& formæ elegantia valdè charus erat, literis eum
& formæ elegantia valdè charus erat, literis eum
imbuendū tradiderunt, in quibus tantos breui tem-
poris spatio ~~fecit~~ progressus, vt omnes coætaneos
suos multis parasangis superaret. Erat enim puer
adhuc, ab omni non modo lasciuia, sed lusu etiam
puerili

Sacerdos il-
li nomē im-
ponit ami-
cis, de eo
multum di-
sputatibus.

Sexōnis tra-
ditur literis

Vide pueri-
les eius act.

Anno ætatis
sua duode-
cimo fit dia-
lecticus.

Gratia la-
chrymarum.

Benignitas
eius in pau-
peres.

puerili alienus: & si quando pueris eum adesse con-
tingeret, post breuem honestumque ludum, in dicto
filentio locum aliquem eminentiorem conscende-
bat, eaque quæ ab egregijs diuini verbi preconibus
audierat, summa cum dexteritate proferebat, &
graphicè admodum eruditorum Theologorum ge-
stus, dicta ac sententias non sine audientium ingenti
admiratione & stupore exprimebat. Anno ætatis
sua duodecimo omnibus humanioris literaturæ di-
sciplinis imbutus ad Dialecticæ studium gradum
fecit, in quo, biennio admodum exacto, tantum pro-
fecit vt inter omnes facile primas teneret. Hanc au-
tem eruditionem pari pietate adornabat. Singulis
hebdomadis bis quarta nimirum & sexta feria iei-
unabat, Missarum solennijs summa cum animi de-
uotione intererat, diuini verbi prædicatores do-
ctos pariter & indoctos pia quadam curiositate au-
diebat. Tanta verò lachrymarum gratia à Dño illi
cōcessa erat, vt ab ijs desistere valde molestum esse
videretur. Iam verò quanta cura ac studio pauperes
fouerit quis explicare queat? Eos enim in domum
paternā receptos latissima fronte respiciebat, & qui-
buscunque poterat officijs eos sibi demerebatur,
prorsus vt toto quatrivno tertiam substantiæ sui
partem illis, summa parentū voluntate erogauerit.
Hic tot tantisque præclaris adolescentis virtuti-
bus accedebat illud maxima admiratione dignum,
quod anno ætatis suæ secundo & vicesimo inter eos
qui Valentia philosophiam Theologiamque probe-
tebantur, summus omnium habebatur. Erat ei grate
& acutum ingenium cum tenaci & indelebili me-
moria coniunctum, ac continua in studijs perseve-
rantia: quæ omnia cunctis eum ciuibus Valentini
mirificè gratam reddebant.

Cum

Cum die quadam pater eius in adulto iam filio tantam rerum peritiam, tantamque moru elegantiam attentius consideraret, animo fluctuare cepit, cui potissimum vitæ generi filium destinare vellet. Pater desiderat cui vitæ generi filium destinare velit.

Accersito igitur ad se Vincentio omne animi sui consilium ei exposuit, liberumque fecit ut vel religiosa vitæ institutum, vel virginem aliquam nobilitate & pari diuitiarum ac formæ gloria præstantem eligeret, vel postremò ut Romæ aut Parisijs virtute & eruditione suum ac familiæ totius nomē sempiternum redderet. Hęc cum pater dilecto filio proposuisset, ei que secundum voluntatem eius optimè consultum vellet, ita respondisse fertur: Scito, Vincētij ad pater optime, à diuitijs, corporis voluptatibus & seculi huius honoribus me alienissimum esse. Omnem amorem, curam & omnia denique vitæ meæ consilia in Iesum Christum sine aliqua hæsitacione desixi, ideoque in sacro Dominicanorū Ordine illum me totum consecrare constitui. Hoc est quod à te, mi pater, à matre, & omnibus qui mihi chari sunt peto, ut hoc postulatum vestra benedictione dignū faciatis. Hęc Vincentij verba ita patris matrisque animum perculerūt, ut profusis lachrymis in oscula & amplexus filij ruerent, & magno cum gaudio de optimo sanctioris vitæ instituto ei gratularentur. In his alijsque huiusmodi sermonibus, maxima illius diei parte consumpta, altera luce, pater cum filio ad fratrum Prædicatorum conuentum sese contulerunt, & Priori cæterisque fratribus aduentus sui causam exposuerunt. Ea res haud vulgaris eis lætitiæ causam attulit. Considerabant enim ex illius scientia & moribus præstantissimis Ordini vniuerso multum splendoris & gloriæ esse accessurum. Post triduum igitur, die Dominica,

quæ

Pater cum filio Vincentio Dominico canos adit.

Induit habitum sacrū. quæ fuit Nonis Februarij, annos natum decem octo sacro habitu donarunt.

Legit studiosè vitā s. Domiani. Et quidem post externa illa bouæ militiæ accepta suscepta, prima illi cura fuit, vitā sancti Domiani studiosè legere, eaque intimis animæ medullis imprimere, quò intellectum suum ducem viuis exemplis imitaretur. Atque vt opportuno tempore Euangelij doctrinam longè lateque diffunderet tam penacii studio sacrarum literarum lectioni incubaret vt continuo dignus habitus fuerit, qui Philosophiæ publicæ professione alijs traderet. Quod ille multa tantâ facundia & eruditione tres continuos annos expleuit vt non mediocrem ex eo laudem consecutus sit. Deinde Prior cæteri que fratres vno anno Barcinonam eum mittere decreuerunt, vt diuinitus illud ingenium altissimis omnium artium disciplinis imbutum vberiores in toto terrarum orbe fructu quandoque proficeret. Barcinona autem Hierusalem antiquam celeberrimamque Catalonia ciuitatem magnam, post octo annorum curriculum fuit, pro singulari sua eruditione à Benedicto Romanorum Patriarchæ, Theologorum ascriptus collegio, vbi institutorum illius tempora annos natus 24 operis

Edidit librum de Dialecticis suppositionibus. Indè verò à fratribus & amicis Valentiam reuocatus, publicas ad populum conciones habere coepit tanto cum fructu vt ex vicinis etiâ ciuitatibus multum ad eum confluerent, & sub tam insigni literarum ac morum præceptore proficere gauderent.

Valentiæ & dæmones & homines sentit infestos. At verò, vt copiosum toti ciuitati fructum affereret, tamen varias ibi & dæmonum & hominum pertulit insidias. Noctè quadam precibus manibusque consueto more absolutis cum in tantis virtutibus perseverantiæ à Domino postularer, visus est ei

abol

abolus in specie senis valdè venerabilis ad stare, qui se vnum ex antiquis Patribus eremi quondam incolis mentiebatur, & tanquam multarum rerum usu peritus tantam vitæ austeritatem in florida ætate omittere cõsulebat. Quid enim, dicebat, hæc corporis maceratio tibi cõferet, cum in ea ad vltimam senectã minimè perseuerare potes. Quare missam eam facito: & in sola Christi gratia ac benignitate confide. Nec dubites quin facillè ab eo, si in aliquod delictum prolapsus fueris, gratiam cõsequeris. His auditis Vincentius primùm vehemèti timore commotus fuit: sed vt se ab eo non nihil collegit & memoriam dæmonis fraudè esse deprehendit, factio Crucis signo inimicum in fugam cõpulsit; qui magno cum eiulatu ac terro fœtore relicto protinùs euauit.

Erãt Valentie mulier quædam tam generis nobilitate quam corporis forma præstans, quæ suggerente diabolo, capta est amore ipsius Vincentij, tam ardentè vt nullam aut animi aut corporis quietem habere posset, nisi cupitis eius amplexibus fruere- tur. Itaque post varias insidias tempore & loco opportunis viro sancto nequicquam structas, tandem grauissimam corporis ægri tudinem mira dexteri- tate finxit prorsus vt de ipsius salute conclamatum esse putaretur. Itaque vt celestes iras maturè per sa- lutarem cõfessionem auerteret, virum Dei Vincen- tium aduocant, qui pro sua in proximum charitate celeriter adueniens & cubiculum ingressus, cunctis qui aderat, de more exclusis, cœpit puellam ad per- fectum criminum dolorem veramque poenitentiam adhortari. At illa, quæ tota erat libidinis igne in- flammata, aures salutaribus monitis oclusas habe- bat, & tota mète versabat, qua via modoque ad cu- pitos amplexus peruenire posset. Tandè post multa

ē verba

Dæmon ei
apparet.

Fœmina
prouocat
S. Vincen-
tium ad li-
bidinam.

Obsidetur à
diabolo.

verba utrò citroque habita, cum occultum ignis illorum
diutius celare non posset, omni formidine pudori iussit, ut
que deposito corporis operimera abiciens nudam autem, et si
se viro sancto exposuit, atque ad foedam corporis officilem
cõmixtionem eum sollicitauit. Sanctus verò Odans, precil
fessor impudentis fœminæ audaciam admiratuenixè pro
scelus abominabile execratus, multa fenerit est. Ut aut
tam nefario opere eam abducere conatus est; se consueti
perpetuam castitatem Christo Iesu à teneris voterrimo, Et
se, neque posse facinus tam abominandum inuastuatus; q
riam & contemptum summi Dei patrare obrecessit. Atti
tus est. Quibus dictis magna cum celeritate ex admiratione
conspetu se subduxit. At illa tali grauiter indiglo celebrio
ta responso, tanquam altera Putipharis vxor. Sed diab
mores contra virum Dei tollere conata est, quos franger
violenter eam opprimere voluisset. Sed sum posse non d
Dei prouidentia, quæ suorum etiam honori comachinatus
improborem conatus consulere solet, nequaquilli fuerint
passa est virum innocetem in criminis alicuius quandam m
spicionem venire. Ecce enim ut primùm impuatio conduc
voces edere tentauit, inimicus, qui ei nefandumpato igitur
morem ingesserat, voces præclusit, & miseris viam ingressi
modis corpus eius diuexare cepit. Multi ita consueto or
qui præ foribus cubiculi, præstolabantur ingaminam in e
cum apertis indicijs mulierem à dæmone obsidm specie mu
viderunt, exorcistas aduocant, & varia vindique Vincenti, m
media exquirunt, ut eam à diaboli captiuitate illum, tui am
bertatem vindicarent, sed frustra. Dæmonis ignem cu
diuinorum verborum virtute fatigatus, nisi illi. Quare nihil
uenerit, dicebat, qui per medias æstuatis ignis fortate fruer
mas illæsus pertransijt, certè huic loco non contra fama in
Hæc verba quamuis aliquam recuperandæ salorū manare
spem ostenderent, nullus tamen idoneus satis otis blandis
horum illorum interpres inueniri poterat. Tantius pulchrit

ignis illorum, qui forte aderant Vincentium accer-
puderi iussit, ut obicitatem verborum illustraret. Ipse
autem, etsi novas diaboli insidias pertimesceret, &
propitius se praberet, tamen Christo se commen-
dans, precibus eorum paravit, ac misericordiam Dei
pro mulieris salute in ipso itinere precatus
erit. Ut autem in locum, ubi misera laqueis diaboli
constricta iacebat, ventum est, demon ululatu ter-
ribilissimo, En adest, inquit, qui in medio ignis non est
inestuat; quo dicto, muliere semiviva relicta, dif-
fugata. Attulit hoc cunctis, qui aderant, ingentem
ex admirationem, ac viri sanctitatem multo in popu-
lo celebriorem reddidit.

Sed diabolus, qui fortem castumque animum e-
st, eius frangere & libidinis contagione maculare se
sumposse non desperabat, aliam statim viam modumque
commachinatus est. Suggestit enim nonnullis (religiosi
quidam fuerint, an seculares incertum) ut mulierem
cuiusdam meretricem eximia forma premitam, pre-
cipuo conductam in cellam eius introducerent. Ca-
nduptato igitur opportuno tempore impudica cellu-
ris vilam ingressa viro sancto laqueos tetendit. At ille a
iit consueto orationis officio ad cellam rediens & fœ-
ingaminam in ea conspicens, ratus est esse dæmonem
obscenam specie mulieris latentem. Illa verò, Noli, inquit,
diabolus Vincenti, me diabolum existimare, fœmina enim
tate illum, tui amore vehementer capta, conceptum amo-
ris ignem cupitis amplexibus extinguere desideras.
Quare nihil dubita, & presenti corporis mei volu-
tate frue: Soli sumus, manebitque tibi sanctitatis
fama integra, neque unquam hæc res ad aures ali-
e labrum manare poterit. At Vincetius nihil neque com-
fatis blandisque sermonibus motus, neque eximia e-
Tantus pulchritudine motus: Abi, inquit, pestifera, &

H 2 vndè

Ad præsen-
tiam s. Vin-
centij fugit
dæmon.

Meretrix id
eius cellam
adducitur.

Mulier eum
ad libidinē
inuitat.

Contempta
respiscit.

unde venisti, proinus reuertaris, ne te diuina de Conci-
dicta cofestim innadat, & debitas tanti sceleris poe, conu-
nasrepentina morte experat. Illa his verbis pronauicula
nus ita immutata est, vt detestabile facinus fireur.
agnouerit, & profusa ingenti lachrymarum vi. Cum
niam humi prostrata perierit, atq; deinceps adquadat
liorem se frugem receperit.

Fit Confes-
sarius Papa
& magister
palatii.

Per illud tempus, apud Auionem Gallia nobiscindū e
sinam ciuitatem Benedictus Tertius decimus prorsus
mus Romanae Ecclesiae Antistes degebat, qui tur. Duc
multa admodū eruditioni & sanctitati tribu-
rabat, vi
tūm verò eum sibi à confessionibus elegie ac m-
strum palatii Apostolici instituit. Ibi verò qu & ingen
uis inter summos honores ac mundi fastum creauit.
diē versari cogereur, tamen eandem vitā sancti Francise
tem mille periculis expositam egregiē tutatū dine. De
adeo vt corruptos etiam plurimorū hominum est. Con
res & sceleratam vitam cum doctrina tum gorem n
plo ad optimas viuendi rationes reuocauerit. pacem, &
borabat eo tempore ecclesia insigni schisma. Ita curia
borabat: Mortuo enim ipso Clemente apud importu
onem, vno omnium Cardinalium consensu, pinione
ipsa vrbe consistebant, ipse Benedictus ad illu- borum h
noris fastigium euectus fuerat: sed alia duorū m
dinalium partes, alios duos Pontifices sibi eleg-
prorsus vt res ecclesiae in vltimum discrimen-
ctae fuissent, nisi singulari sua prudentia ac p-
Vincentius, fessis & inclinatis poenē rebus ob-
iuisset. Nullis vir sanctus laboribus parcebat
disruptum vnionis vinculum resarciret: nunc
lia, nunc Hispaniae regiones peragrabat, mo-
gismundum Imperatorem, modo Carolum
corum, modo Martinū Aragoniae reges: sepe
Benedictum adibat: effecitque vt omnes ad
nullum

Schisma in
ter Cardina-
les de elige-
do Pontifi-
ce.

Concilium Constantiense.
diuina Concilium Constantiæ, præclara Germania viceris de, conuenirent quò agitata tantis fluctibus Christi orbis nauicula ibidem iactis concordia anchoris firmatus iuretur.

Cum hæc Auinione & Constantiæ gererentur, & ceptis ad quadam die Vincentius cum animo suo attentius pertractaret, quid sibi in tantis rerum angustijs faciendū esset, repente acerrima febre correptus fuit, prorsus vt de salute eius conuulsum esse putaretur. Duodecimo verò die, quo adeò grauiter laborabat, visus est ei adesse Christus mirabili claritate coruscans, qui & corporis robur vtique restituit, & ingenti lætitia perfusum sui visione mirificè recreauit. Comitabantur beati Patres Dominicus & Franciscus cum innumerabili angelorum multitudine. Deinde post multa his eum verbis allocutus est. Constans esto Vincenti, & istum mentis tuæ angorem missum facito. Ego enim optatam ecclesiæ pacem, & tibi sanitatem restituiam. Tu igitur, relicta curia, Euangelij prædicationi insta opportune importunè, ac populis extremum iudicij diem, opinione citius, affuturum denuncia. Nil te improborum hominum minæ & calumniæ, nil aduersariorum insidiæ deterreant: quoniam me duce ac protectore cuncta pericula euades, & vberimum verborum operumque tuorum fructum felici morte consequeris. Hæc dicens genas beati Vincentij leniter in singularis familiaritatis signum tetigit: moxque adiectis multis, quæ ad instruendum militem suum erant necessaria, Christus ipse disparuit. At Vincentius statim reuocatis viribus, è strato surrexit, rectaque ad Benedictum mentem suam expositurus perrexit. Qui animo egrè admodum affectus, nullum non mouit lapidem, quò eum ab ea mente reuo-

Concilium Constantiense.

Christus ei apparet.

Christus mandat ei officij prædicationis.

reuocaret. Atque vt eum apud se detineret, maiorem honorum cōpedibus vincire tentauit. Primum lentinēsem, deindē Herdensem episcopatū obtulit. Cumque oblati huiusmodi dignitatibus minime flexeretur, postremò in sacrum Cardinalium numerum, summa Patrum omnium volūtate & gratificatione, assequere voluit. Sed vir sanctus parua magnitudine summū illum honoris gradum ascendere recusauit. Tūm Pontifex vasa tam animi altitudine liberā ei euangelizādi cum auctoritate ligandi absoluēdiq̄ facultate, potestatem fecit.

Recusat Episcopus duos & Cardinalatum.

Hicce igitur dignitatum vinculis liberatus, centius Auinione primū, deindē per vrbes & terras diuini verbi semina spargendo in Cataloe reuersus est. Populus autem eum, non aliter quam vnum ex veteribus Apostolis, sequebatur, atque credibili quadam auiditate verba excipiens, eum obsequijs venerabatur. Stupebant cuncti

Admiranda eius prædicationis.

mirandam viri doctrinam, nec deerant tamē calumnias in eum iacerent, tanquam nouarū re studiosum, præcipue quod imminētē extremi diei diem annunciatet. Sed illum nō calumniarum minui, non vitæ austeritas, non maris & itinē pericula remorabantur.

Anno ætatis suæ 40 totū se cōfert ad prædicandum.

Ab anno ætatis suæ dragesimo ad vltimum vsque vitæ terminum, nisi verbi prædicationi (quamuis antea minime ipsum neglexerit) incredibili alacritate inuadere. Regionē varias peragravit. Cataloniam, regionē Valentie, Aragoniam & Nauarram quæ sunt in teriore Hispania. Ex Hispania verò vltiora cepit Gallitiam & Portugalliam, singulas alias regionē, vrbes & oppida ac villas circuiuit. Exiit in Galliam, Delphinatum, Prouinciam, Sabaudiam, Picardiam, Burgundiam, Nerthmeuniam, Biturniam

uernianam, Vasconiam, cum doctissimam quādam montium ciuitatem non adueniens ille frustra docēdes per ab Hispania reuocatum. Aspro fama reuocatus & verbo rō in S insula. Hic gna videtur se aut factio. Mane Indē vt poterat, admo-gionis compmebat

uerniam, Flandriam, Albiā, Octauiam, Picardiā, Vasconiam, Britanniam (vbi & feliciter migravit, cum doctrina tum virtute mirificè illustravit. Italiā quoque & vniuersas regiones vrbesque Pedemontij obiuit, atque multas Lombardiæ terras & ciuitates peragrās, demū Genuam venit, vbi vno non admodū mense cōmoratus est. Præterea omnem illam maritimam circūquaque regionem lustravit. Deceuerat sic paulatim progrediendo ac docēdo in Tusciā venire, & singulas Italiæ regiones perābulare, sed in portu Veneris consistens, fuit ab Hispaniæ rege Ioāne, literis peramanter scriptis reuocatus. Itaque in Hispanias rediens post vberimum animarum fructum ibidem factum in Gallias profectus est. Quo tempore Hēricus Angliæ Rex fama mirabilium operū eius permotus, missis nuncijs & literis, eum ad se allexit: vbi seminato Dei verbo minimè pœnitendos fructus fecit. Indè verò in Scotiam & Hyberniam, aliam Oceani maris insulā discessit, atq; tandem in Gallias reuersus est.

Hiscē verò discursibus egregia sanctitas eū magna vitæ austeritate coniuncta respondebat. Et quidem somni erat parcissimus. Optimam noctis partem (quinque solum horis quieti datis) in precibus aut sacrarum lectionibus scripturarum trāsgebat. Mane sacro Missæ officio, cum summa spiritūs attentione peracto, verba salutis ad populū habebat. Indè oblatos sibi infirmos signo crucis sanabat, atq; vt populorū ad se cōcurrentium deuotioni satisfaceret, manus osculandas præbebat. Cibo utebatur admodū parcè, neque vnquā à primo susceptę religionis die, carniū esum, nisi euidēs eum necessitas compulisset, admisit. Vinum aqua benè dilutum sumebat, idque semel aut bis & rarò ter, nunquā verò

E 4 post

Renocatur
in Hispaniæ
am.

Eius diurna
& nocturna
exercitia.

post tertiam vicem bibere visus fuit. Illud preterea pro edomanda carne & in memoria Passionis Christi à prima adolescentia obseruauit, quòd singulis noctibus funiculis quibusdam corpus suum multum cum lachrymis cedebat. & si forte per aegritudinem id facere nequiuisset, à fidei socijs suis hoc fieri volebat, eos per Iesum Christum obtestans, ne quid vitaret, piam illam in eum crudelitatem exercebant.

Et quoniam maxima hominum frequentia ex illo loco ad locum eum sequebatur, multos sequebatur sacerdotes religione ac doctrina præstantes habebat, quorum officium in excipiendis confessionibus vel maxime constitutum erat. Eos autem, qui ad agenda poenitentia eum sequebantur, singulis diebus post Solis occasum longo ordine per vrbes datis tergis incedere volebat, in quæ flagellis interter fauientes, lugubri quodam hymno, quem interter canebant, & se & alios ad veram cordis contritionem excitabant. Inter quæ tantus omnium lucubroriebatur, tanta contritio, tanta religio, ut plurimum locorum incolæ talibus flexi exëplis in lachrymæ soluti, virum Dei sanctamque eius societatem multa terrarum spatia sequerentur: aded vt frequenter sacra illa societas supra numerum decem milium hominum excreuerit. Quin etiam tanta multitudo ad sacras eius conciones confluebat, vt non raro in locis campestribus octoginta hominum milia visa fuerint. Ijs, qui studio melioris vite hærebant, paterna sanè cura succurrebat: Eleemosynas pro vnus cuiusque necessitate distribuere solebat, quod supererat pauperibus erogabat. Oblatas pecunias nunquam admittebat: verabatque quicquam, præter ea quæ victui quotidiano necessaria videbantur, accipere. Quoties rem diuinitus

Nota de publice poenitentiam agentibus.

Miri hominum concursus.

Pecunias non vult recipere.

faciebat
nem, tan
inuenti
Porro
bilis ita
fructu
per deim
atque ite
delium
in aperte
bant, sup
ta redu
dexterit
frequen
se profl
nera, om
lachrym
iudicio,
rum sup
ebatur, v
gredi po
tra lude
pro dign
quod in
viginti q
eorumqu
Nec mu
Hispania
incrati
sacrum b
inuetera
dissident
Tertis hu
Valentin

faciebat, ante sacrorum mysteriorum communio-
nem, tantam lachrymarum vim fundebat, vt nemo
intuentiu a luctu lachrymisq; se continere poterat.

Porro in vitiorum reprehensione vt valde terri-
bilis ita vicissim suavis admodu extirrit, adeo vt qui
fructum sermonum eius vel semel gustasset, sem-
per deinde siccis audisque faucibus ad eum iterum
atque iterum percipiendum properaret. Hinc ex fi-
delium coetu, qui perditis flagitiosisque moribus
in apertam pestem & sempiternum interitum rue-
bant, supra centum millia ad studium melioris vi-
tae reduxisse fertur. Nec mirum sane. Tanta enim
dexteritate peccati scditatem detegebat, vt multi
frequenter fulmine verborum eius exterriti, humi
se prosternerent, & foeda animarum suarum vul-
nera, omni pudore postposito, aperiret, eaque cum
lachrymis sananda praeberent. Cum vero de futuro
iudicio, aut Christi Passione, vel horrendis infero-
rum supplicijs dissereret, tantus statim fletus audi-
ebatur, vt ipse nequaquam in instituto sermone pro-
gredi posset. Iam vero quato ingenij acumine, con-
tra Iudeorum perfidiam argumeta vibrauerit, quis
pro dignitate explicare poterit. Certè hoc constat,
quod in diuersis vtriusque Hispaniae vrbibus, supra
viginti quinque millia ad Christi sacra perduxerit,
eorumque templa in Christi ecclesias conuerterit.
Nec multo pauciori numero Saraceni, quorum in
Hispania ingens est numerus, ignitis eius eloquijs
incitati, sacrilegam Mahometis sectam derelictes,
sacrum baptismum perceperunt. Multa praeterea odia
inueterata, multas inimicitias capitales sopiuit, &
dissidentes indissolubili amoris vinculo coniunxit.
Testis huius rei vnum sit ex multis. Erat inter duas
Valentinorum familias Solenorum videlicet & Cen-

*Nota fructu
mirabilem
conacionum
eius.*

*Supra 2500
Iudeorum
ad Christu
conuertit.*

**Hostili odio dissi-
des conciliat.**

**Ingentē nu-
merum per-
ditorum ho-
minū con-
uertit.**

**Donum lin-
guarum ha-
buit Vincen-
tius.**

**Machoma
Rex Sarace-
norum eum
ad se accer-
sit.**

tellarum tanta discordia & ardēs inuidiæ flammæ
vt variæ cædes fuerint vtrinque perpetratæ, quæ
nulla arte vel industria extinguī posset vnus Vin-
centius eam cōpressit, animosque hostili odio
fidentes mutua concordia sociavit. Meretricer-
& huiusmodi generis homines in sceleribus peri-
tos, millia plūs minūs quadraginta ad flagiti-
agnitionem, & ad eos pœnitentiæ fructus, quoti-
præ expressimus, reduxit. Neque mirum hæc
quam videri debent, præfertim cum in eo sum-
quædam eloquētia cum insigni vitæ sanctitate
tasse videatur; Incredibilis sententiārum graui-
splendor nitorque sermonis animos auditorum
spensis tenebat, signa verò & clarissima mira-
dicta confirmabant. Nec deerat donum linguarum
veteribus olim Apostolis concessum. Accedebat
hæc omnia, vox sic à natura formata, vt eam pro-
bitu facile expromeret, & remotissimas æque
propinquas aures percelleret. Tanta autem in
omnibus cupiditas eum audiendi, vt ijs horis,
bus ad populum verba faciebat, tota ciuitas se-
retur. Opifices ab operibus cessabant. Doctores
qui publica liberalium artium studia profite-
tur, à lectionibus vacabant. Quid multis? Do-
pariter & indocti ad conciones eius confluebant
nec sine maximo fructu recedebant. Erat illis
poribus tanta omnium contritio, tanta religio-
ra in vestitu honestas, & in victu parcitas, vt
cti tempora præscorum Apostolorum redijle-
marent.

Machoma rex Granatæ quamuis infideles
audita fama virtutum eius, missis legatis eum
allexit, data fide, quod liberè in suo regno

stum p
metis l
legem a
salutis
uit, &
racione
Iamque
nerat,
sibus co
nati sum
finibus.
Christi
omnes
auctori
quam d
& Ferd
ges obu
illius ac
verò tan
iectis li
rentium
Mart
Constan
nium ce
Ecclesia
gnitaris
Montan
le princ
gandi d
tanquā
suo mun
Erat eo
natum v
scelere

flum prædicare posset, non obstante impia Mahometis lege, quæ summum nefas esse statuit Christi legem ad aures admittere. Et quidem Vincentius salutis illius gentis avidus, confestim eò aduolauit, & cum incredibili tum regis tum aliorum Saracenorum attentione Christum illis prædicauit. Iamque magnam populi multitudinẽ Christo genuerat, cum satrapæ quidam felicibus adeò successibus commoti, ipsi regi regni amissionem comminati sunt, nisi maturè insignem Christi preconem è finibus suis ei iiceret. Ea re compulsus Vincentius ad Christi oves reuersus est. Magna erat illius apud omnes Christianos principes, & purpuratos Patres auctoritas, adeò vt in rebus dubijs vnum illum tanquam diuinum oraculum consularent. Martinus & Ferdinandus Aragoniæ & Iohannes Hispaniæ Reges obuiam illi procedere consueuerunt, quoribus illius ad urbem aduentus nunciabatur. In urbibus verò tantus ad eum populi concursus fiebat, vt obiectis ligneis cancellis eam ab importuno concurrentium accessu secludere deberent.

Martinus Quintus Romanorum Pontifex, qui in Constantiensi Concilio, vno summoque Patrũ omnium consensu (amotis tribus alijs quorum causa Ecclesia graui schismate laborabat) illo summæ dignitatis titulo decoratus fuit, ilicò per Antonium Montanum Theologorũ omnium eo tempore facile principem cõcessam iam ante illi à Benedicto ligandi docendiq; potestatem cõfirmavit, eumque vt tanquã fidelis seruus & Christi Apostolus viriliter suo munere, vt cõperat, fungeretur, hortatus est. Erat eo tempore in Gallia regione, quam Delphinatum vocant, gens quadam ferè barbara, & omni scelere contaminata, prorsus vt ab obscœnis eius faci-

Summa illius
us apud Re-
ges & Car-
dinales au-
toritas.

Antonius
Montanus
summus
Theologus.

postremo iam grandævus præter omnem mortali-
um expectationem Pontifex Romanus creatur, di-
ctus Calixtus 3. Tum verò non immemor, quæ ante
annos quinquaginta ipsi prædixisset Vincentius, ter-
tio Pontificatus sui mense eum Sanctorum catalo-
go asseripsit.

Cùm Bârcinone die quodam Dominico concio-
nem haberet, & maxima annonæ caritas cum extre-
ma fame ijs in locis esset, vir sanctus diuinitus per-
motus subito populum ad gratiarum actiones Do-
mino persoluedas hortatus est; Nam, inquit, ante
Solis occubitum duæ magnæ naues tritico onustæ,
in portû vrbis vestræ appellentur. Ijs verbis quam-
uis multi è populo insperata læticia exultarent, vi-
ri tamen grauiorés, quibus Vincētij virtus necdum
satis perspecta erat, nò modò nihil verbis illius tri-
buebant, sed nò minimam etiam ex ijs offensionem
hauriebant. Quin & Prior & fratres temeritatis
eum ac dementiæ arguebant, quòd futilibus eius-
modi sermonibus (vt ipsi dicebant) miserâ plebem
ad inanem lætitiâ prouocasset. At ille cùm placi-
dè responderet, ac in sententiâ permaneret vera eum
dixisse euentus docuit, nauibus ante Solis occasum
ad vrbem feliciter appulsis.

Multa insuper claris prophetiæ spiritu alijs mul-
tò antè prædixit. Tribus fratribus diuersis tempori-
bus ac locis mortis diem ac horam aperuit, & salu-
taribus monitis egregiè eorum saluti cõsuluit. Ma-
tris quoque & sororis suæ obitum longissimò ab ijs
interuallo remotus cognouit. Longum nimis foret
singula referre: ad miracula veniamus, quæ ex mul-
tis pauca, maximam cunctis sint admirationem al-
latura.

In villa, quam Mòrellam vocant, non multùm
distam-

distante à Valentia, vir fuit & genere & virtute
nobilis: cuius vxor multis quidem virtutibus
nata & eximia corporis pulchritudine prædita
rat, sed per interualla quasi furore correpta, inge
profecio & sibi & suis adferebat periculum, cum
lio qui sibi reddita singulari prudentia & mansue
tudine polleret. Huius ad ædes, inuitante marito
cum beatus venisset Vincentius, sacra manuum
arum impositione eam quamdiu illic moratus
ab omni furoris molestia ita soluit, vt plane
rata putaretur. Die autem quodam, marito cum
milia ad Vincentij concionem abeunte, illa cum
miliari quadam foemina remansit, vt redeunte
vna cum Vincentio maritum exquisito edulio
peret. Interea alijs absentibus rursus amecia
pitur, & ecce infantem ipsa suum in frustra se
partem ad ignem coquit, partem in cœna re
Maritus autem à concione lætus domum rediens
ab occurrente perquirat vxore, num in hospitijs
uentum prandium parasset. Illa respondet par
esse omnia. Rursus marito sciscitãte an pisces
modè cocti essent, imò ait, & cum piscibus egre
as etiam carnes cõxi. Inter hæc animaduertit ma
tus illam solito more furijs agitatam, prop
mactasse filium. Tum verò horribilis clamor
ctus exortus omnium aures animosque perculit
que ad Vincentiam etiam peruenit. Ille audito
mani facinore protinùs accurrit, extenta que
clamores & eiulatus compescit, ac dissesta infan
membra afferri præcipit. Quibus allatis genua
ctit, paucis obsecrat Deum. indè crucis signum
cadauer exprimens: Iesus, inquit, Mariæ filius
mundi salus & Dominus qui huius infantis
ex nihilo fecit, eam in hoc corpus restituat ad
dem & gl
cunctis in
que infan
viam reu
Valent
ipso ortu
missa pa
lia, inquit
do & loqu
dem, inq
quela off
pernicien
tuiffes, ia
& anima
& mente
Faciã qu
ac septim
commuta
Quoda
duo homi
poenè acie
virtutis ad
dæmoniã
poribus cu
Fuit ali
sa dæmoni
ta, quæ h
terrorem i
verbo imp
pescuiffes,
quando &
re coepisse
rem puell
vt per sum
dem

Immãne fa-
citus.

Restituit vi-
ta infantem
in frusta dif-
secum.

dem & gloriam nominis sui. Hæc ubi dixit, infans,
cunctis inspectatibus, protinus reuixit. Alius quo-
que infans mortuus illi oblatus precibus illius ad
vitam reuocatus est.

Valentia sub sacra concione mulier quædam ab
ipso ortu muta ad illum adducta fuit. Ille inter-
missa paululum concione suspiciens in cælum, Fi-
lia, inquit, quid vis? Respondit iMa, Panem vo-
lo & loquendi facultatem. Tum ille, Panis qui-
dem, inquit, inopia nunquam laborabis, sed lo-
quelæ officium noli in sempiternam animæ tuæ
perniciem expetere. Nam si hæcenus loqui po-
tuisses, iam dudum tuo ipsius vitio & corporis
& animæ mortem incurrisses. Abi igitur domum
& mente Deum laudare ne cesses. Respondit illa:
Faciám quod hortaris, pater: statimque obmutuit,
ac septimo deinde anno vitam cum foelici morte
commutauit.

Quodam in hospitio quindecim panibus supra
duo hominum millia vir sanctus refecit, & vinum
poenè acidum in optimum mutauit; quod genus
virtutis admodum illi familiare fuit. Fertur etiam
dæmoniacos supra sexaginta diuersis locis & tem-
poribus curasse.

Fuit aliquandò puella quædam sæuissimo obses-
sa dæmonio, ab octo viris ad beatum virum addu-
cta, quæ horrendis clamoribus & sæuitia cunctis
terrorem incutiebat. Vincentius autem cum solo
verbo impotentem dæmonis vim in puella com-
pescuisset, præcepit illi in Christi nomine, vt
quando & quam ob causam puellam ita exagita-
re cœpisset, ediceret. Tum ille fassus est se ma-
trem puellæ ante septennium incitare conatum,
vt per summum scelus marito mortem inferret.

Illam

Illam verò cum insolitos in ædibus suis strepibus o
 dæmonum nequitia excitatos audisset, euigila
 feque Crucis signo, Christi & beatæ Mariæ Virg. Haud
 nomina appellans, manijisse. Tum verò se contra o paucis
 lam præualere non potuisse, sed puellam Cruc. accessit su
 gnium negligentem inuasisse. His auditis Vin. remita
 eius, iussit illum puella illeſa migrare: qui hor. Vincenti
 li cum eiulatu ac fœtore teterrimo puella fere. aterua hu
 nimi relicta, exijt, quam Vincentius domum. ia iam on
 ctam cibo potuque refici iussit: ac peccatis pe. im sparsi
 lutarem cõfessionem elatis hortatus est eam v. modo san
 lioris vitæ studio alias dæmonis insidias vigil. doctrinan
 ac prudenter declinaret. rum care

Puellâ cru-
 ce se non si-
 gnatem oc-
 cupat dæ-
 mon.

Murciæ in Hispanijs ipsa Dominica Palma
 Vincentio verba ad populum faciente, tres equ
 domiti impetu in templum facto, ipsam cõcio
 in effusam fugam cõpulerunt, cum vir sancti
 ctos hortatur vt constanti animo gradum sisse
 & Crucis signo inanem illum terrorem repelle
 Cumque multi eius hortatu gradum sifterent
 sanctus præcepit dæmonibus, qui sub equorum
 cie oculos hominum deludebât, vt protinus
 ne laſo, vrbe excederent. Illis autem abeunt
 Ecce, inquit, Vincentius dæmones illi sub hor
 quorum specie latentes impotenti dominatu
 hanc occuparunt, nunc verò eliminatijs multo
 vitijs nouoque virtutum vestrarum splendo
 gati, conati sunt quibusdam perniciem adferre
 Christo propitio illorum conatus irriti fuerunt
 tamen sine maleficio abierunt. Est enim tunc
 fœmina quædam, cuius filia eorum fraude
 nefariam incidit. His dictis sermonem profert
 est. Porro mulier, auditis eius verbis, domum
 tulit, filiamque obscenis cum quodam adole

Dæmones
 in forma e-
 quorum ap-
 parent.

Stuprâ pu-
 elle palam
 edicit Deo
 reuelante.

strepitibus occupatam inuenit. Id genus flagitij non
 euigilantem vel sanctus per spiritum cognouit.
 Haud procul Valentia pagus est S. Matthæi. In
 paucis diebus commorante Vincentio, dæmon
 accessit sub habitu & forma admodum venerabilis
 eremita, vltroque se obtulit ad affectandū beatum
 Vincentium cum alijs. Eum verò tota illa religiosa
 caterua humanissimè recepit: cumque mira versu-
 ra iam omnium sibi beneuolentiā conciliasset, sen-
 tim sparsit virulentos quosdam sermones, qui non
 modo sancti viri doctrinā, sed etiam Catholicam
 doctrinam læderent. Iraque carenis vincitus in te-
 rum carcerem conijcitur, vltimo tanquam hæreti-
 cus, ni caneret palinodiam, afficiendus supplicio.
 sequenti die mittuntur qui explorent, num muta-
 rit sententiam & nemo inuenitur. Referuntur hæc
 S. Vincentium, qui subridens ait: Nihil vos istæ
 res habeat sollicitos: non enim homo sed Satan
 ait, qui fructum, quem multi vestrum ex mea do-
 ctrina perceperunt, corrumpere voluit.
 In quodam Cataloniæ pago ipsis ferijs Aposto-
 rû Petri & Pauli, tam immanis & horrida subitò
 tempestas orta est, vt omnes se internecone delen-
 os existimarent. At vir sanctus peractio Missæ sa-
 crificio, aqua benedicta ilicò tempestatem dissipa-
 it, & miram aeris serenitatem à Deo impetrauit.
 Deinde prædixit similem intra annū tempestatem
 excitandam, & nisi Apostolorum principes pro eo-
 rum apud cōmunem Dominum peccatis interces-
 sent, ne germen quidem vnum in agris relictum
 esset. Vndecim ab hac prædictione effluxerant
 annis cum horrida tempestas subitò adfuit. Fer-
 rit autem sapissimè ortas tempestates Crucis signo
 impelcuisse.

Diabolus se
 simulat ere-
 mitam.

Tempestas
 areet aqua
 sacrata.

F In

Pluviam à
Deo impe-
dit.

Pueros ve-
nitituerit.

In Gallia oppido Carcasona & alijs circum-
que locis mensibus admodum sex terræ illi-
ma siccitate laboranti, cum suis tum populi-
precibus imbrem ad eod copiosum è caelo detra-
vt eundem iterum precibus reprimere necessum
erit. Alijs insuper stupendis virtutibus ac mi-
lis clarus admodum fuit, sed nos ea, ne nimia
xitate lectorem oneremus, studio prætermittim
atque ad vltimum eius vitæ actum properamus.
Igitur post lustratas illas, quas supra memora-
mus, regiones, eam demum Gallie partem, qua
rannia dicitur, ingressus est. Agebat tunc æta-
num septuagesimum, corpusque eius tum ob
etutem, tum ob labores & cibi potusque par-
niam vitæque seueritatem ad eod confectum &
nuatum erat, vt absq; adminiculo ægre possit
bulare. Nec tamen quicquam de labore suo
tebat, sed pro salute animarum gnauiter sus-
Nulli hominû ordini, nulli ætati vel sexui fru-
doctrinæ & sanctitatis suæ negabat. Neque
dumtaxat ætate prouectus, & sublimium rerum
que disciplinarum capaces erudiebat, sed
etiam certis ad se horis euocatos instruebat,
eos quemadmodum se cruce signarent, oratione
Dominicam & angelicam salutationem atque
dei symbolum enunciarêt, Deum colerent, pa-
tribus & proximis quibusque honorem haberent,
debita officia persoluerent. In dandis consilijs
diuites pauperibus, nec ignobilibus nobilibus
ponebat, sed erat omnibus charus, omnibus
pius, benignus, amabilis, denique & venerabilis
mnibus. Maximè verò orphanorum, pupillorum
ac viduarum se præbuit defensorem, cōsulem
moderatorè, nec solum animos eorû verbo

doctrinae instruxit, sed etiam sanctis precibus suis
 morbos & egritudines ab eorum corporibus depulit.
 Vxor Iohannis Britanniae Ducis Caroli Francorum
 regis filia, multis annis infœcunda eius precibus &
 benedictione, amoto sterilitatis malo, multos pe-
 erit filios, atque in ijs Petrum eximijs virtutibus
 lustre, qui postea clarissimus Dux Britanniae mul-
 am opera & laboris impendit, vt viri sanctissimi
 omen in Diuorum albo describeretur. In Nanne-
 oppido hominem quendam 18 annos lepra mi-
 re vexatū crucis signo ab ea calamitate liberauit.
 Duobus verò annis in Britannia minori expletis,
 iam iam deuecta penitus ætate, ad felicissimum il-
 id æternitatis iter tendere videretur, admonitus à
 aatribus vt in Hispanias reuertetur, quò patri-
 m solum, eius potius quam peregrinum reliquijs
 oriretur, eorum consilijs non acquieuit: imò cum
 oportunis eorum precibus permotus iter ingres-
 sisset, diuina virtute Venetias redire compulsus
 est. Ibi tùm morbo correptus fratribus suis obitùs
 diem indicauit, moxq; minutissimis etiam pec-
 tis per confessionem sacramentalem expiatis, inti-
 a quadam hilaritate perfusus, animam suo crea-
 ri tradidit. Corpus eius fuit à clarissima Britan-
 a Ducis coniuge de more ablutum, & in summa
 le vrbs Venetiae conditum. Sicut autem in vita
 etiam post obitum multis admodum miraculis
 trus extitit, quæ nos hic attexere nimia prolixita-
 deterriti non audemus.

Fœcundita-
 tem impe-
 trat coniugi
 Ducis Bri-
 tanniae.

Fœliciter
 migrat in
 celum.

ITA S. GVLIELMI ABBATIS ROS-
 childensis in Dania, ex ea qua est per eius discipu-
 lum conscripta. Obijt anno Domini millesimo du-
 cenesimo secundo, ætatis suæ nonagesimo octauo.

F 2

Beatus